

'Mooi zo,' zei Alex alleen.

De rest van de avond verliep zonder dat er veel werd gezegd. Ondanks de botsing van standpunten vond Alex het best dat Sean bleef overnachten. Christine had een kamer voor hun logee klaargemaakt. Ze sliep weinig die nacht en lag constant te draaien, terwijl Alex nog niet wakker zou worden als er dichtbij een bom afging.

De volgende dag namen ze al vroeg afscheid van Sean. Hij wilde namelijk op tijd terug zijn bij Emelia. Ze zwaaiden tot hij met zijn glimmende Jeep uit het zicht verdween. Christine zag aan Alex' ogen dat hij met zijn gedachten ergens anders zat.

'Waar denk je aan?' vroeg ze, nieuwsgierig naar wat er in zijn hoofd omging.

'Hm? O, nou ik dacht aan wat het voor klus gaat zijn om met hem in zee te gaan voor het opzetten van het fonds...'

'Overweeg je om het niet te doen?'

Zijn voorhoofd rimpelde.

'Min of meer.'

'Jullie twee kunnen veel voor elkaar krijgen, maar dan zullen jullie water bij de wijn moeten doen. Hij vindt je blijkbaar koppig, maar hij is dat zelf ook. Jullie gedragen je als twee kemphanen die met elkaar concurreren.'

'Bedankt voor je psychologische analyse,' zei Alex sarcastisch, maar glimlachend. 'Ik hou van hem, maar hij kan zo overbeschermend en koppig zijn. Misschien moeten we maar bij jou in therapie gaan.'

Ze moest al lachen bij de gedachte.

'Kom, laten we een kop koffie drinken en onze wandeling gaan maken. Zo te zien wordt het weer een mooie dag.'

'Doe maar een dubbele espresso,' knipoogde Alex.

Ze grinnikte.

'Dan kun je gelijk twee bergen beklimmen.'

Vlak na het ontbijt pakten ze hun rugzakken in met een thermosfles koffie, een fles water, een paar appels, energierepen en een stel met ham en kaas belegde broodjes. Alex droeg een groot formaat backpack, die wel paste bij een man van zijn lengte en postuur. Hij kon zo doorgaan voor een stoere bergbeklimmer van National Geographic. Zijn beenspieren waren goed getraind. Met zijn stevige kuiten en vrij gespierde armen was hij niet bepaald onopvallend in zijn voorkomen. Hij had Max tijdens het ontbijt gevraagd of hij meewilde. Max had zijn hoofd geschud in een veelzeggende "nee". Meestal was hij er wel voor in de stemming, maar deze dag had hij er kennelijk geen zin in. Alex liet hem liever niet alleen en belde een van de burens of zij een oogje in het zeil wilden houden. Ze zouden niet lang wegblijven, maar hij vroeg Max alles goed af te sluiten als ze weg waren. Hij moest ook ten alle tijden zijn mobiel bij de hand houden.

'We gaan binnenkort met ons drieën iets leuks doen, oké?' zei Alex tegen hem. Max liet een nauwelijks hoorbare "oké" horen en sloot de voordeur achter hun. Ze liepen de veranda af en snoven de frisse ochtendlucht op. Klaar om op pad te gaan. Christine wist zeker dat Max zich wel voldoende zou vermaken met zijn videospel.

Schietspellen had Alex verboden. Als hij hem ooit zou betrappen op het spelen van gewelddadige games, dan zou hij hoogstpersoonlijk zijn PlayStation de berg afgooien. Het was duidelijk dat je geen spelletjes moest spelen met Alex. Verstrooid haalde hij zijn hand door zijn haar. 'Ben ik echt een goede vader voor hem?'

Christine stond perplex.

'Waarom twijfel je daaraan? Natuurlijk ben je een goede vader!'

Hij zuchtte.

'Het is werkelijke de grootste uitdaging in het leven van een ouder, een kind goed opvoeden.'

'En het mooiste, toch?'

'Vaak wel, maar het kan ook pijnlijk zijn. Los daarvan is je kind je grootste vreugde, met alles dat erbij komt kijken.'

'Soms het omgekeerde, hè?' vulde ze hem aan, met een meelevende blik.

'Ja,' mijmerde hij, en begon naast haar aan de afdaling.

Het Nationaal Park van het Juragebergte was adembenemend mooi. Hun verblijf, Chalet de Nardaran, lag geïsoleerd ten noordoosten van Lyon, en was compleet gerenoveerd. Aanvankelijk was het een spartaans chalet met een paar sobere en sterk verouderde voorzieningen die nodig aan vernieuwing toe waren. Het park grensde aan Zwitserland en kenmerkte vele magnifieke hotspots, zoals La Croisée, Le Reculet, Thoiry en Croix du Reculet. De wandelroute naar Grotte de la Marie was meer dan de moeite waard en de markante bergtop Crêt de la Neige was net zo goed onvergetelijk. Net zo onvergetelijk als de dagen dat ze er flinke spierpijn aan had overgehouden, maar inmiddels was haar lichaam het wel enigszins gewend.

Het had weinig gescheeld of ze had zich flink bezeerd aan een uitstekend stuk rots, als Alex haar niet op de valreep had gered. Halverwege hun tocht richting het dal hadden ze vijf minuten halt gehouden en gepauzeerd. Ze dronken zonder veel te spreken hun koffie. De zon scheen het grootste gedeelte van de wandeling op hun gezicht en baadde het landschap in een oceaan van licht. Christine maakte hier en daar een foto van details die haar opvielen en om de hoogte waarop ze zaten vast te leggen. Ze kwamen alpengems tegen, geitachtige dieren, die hun behoedzaam bekeken. Stilletjes liepen ze op een respectabele afstand om hun heen. Ze negeerde de ping die ze regelmatig hoorde van de berichtjes die vrijwel om de haverklap doorkwamen op haar iPhone. Misschien was het haar persoonlijke assistent Anabel, haar moeder of haar jeugdvriendin Daphne, die verreweg de meeste appjes voor haar de ether instuurde. Ze had nog zo gezegd dat ze niet direct zou reageren, bromde ze inwendig. Anabel zou alleen iets sturen als het dringend was. Ze had het toestel beter op de slaapmodus kunnen zetten...

Het einde kwam in zicht aan de voet van de berg. Ze passeerden een viertal Montbéliarde koeien die door een boer naar een nabijgelegen weiland werden geleid. Alex stelde voor richting de bakkerij te lopen voor croissants en chocoladebroodjes. Het was redelijk rustig in het dorpscentrum. De bakkerij van Thoiry grensde aan een kapel. Aan de rand van het plein stond een wit kerkje. Er was een café en een sfeervol restaurant, met er tegenover een patisserie, een kapper en een apotheek. De etalage van de kledingwinkel had een leuke voorjaarsuitstraling gekregen. De bloemist had zijn aanbod mooi uitgestald en begroette hun vriendelijk. Er stroomden een klein aantal mensen de supermarkt in en uit. Sommigen keken nieuwsgierig hun kant op. Binnenkort zouden ze voor de veertiende verjaardag van Max een taart kopen, maar hiervoor zouden ze wel met de auto moeten komen. Alex stond af te rekenen toen Christine haar beltoon hoorde. Met tegenzin haalde ze haar mobieltje uit de tas en tuurde op het scherm. Het was Anabel. Ze liep naar buiten en ging buiten gehoorsafstand staan.

'Anabel?'

'Goedemorgen Christine, ik heb je nog geen uur geleden proberen te bereiken. Het spijt me dat ik je stoer, maar ik wil even iets zeggen...'

Alex was ondertussen naar buiten gekomen met een zak vol broodjes. Hij keek haar vragend aan.

'Zeg het maar, Anabel.'

'Wel...' begon ze hevig kuchend, 'het klinkt ongelooflijk, maar meneer Leblanc is bedreigd en bijna mishandeld...'

Christines mond viel open. Leblanc was een vaste cliënt van haar.

'Hoe bedoel je bedreigd en bijna mishandeld?'

Ze liet zich niet gemakkelijk van haar à propos brengen, maar nu was ze toch even van haar stuk gebracht. Alex keek haar bezorgd aan.